

L'UBOMÍR PIRO

LADOVÁ VÁŠEŇ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0202-5

ĽUBOMÍR PIRO

ĽADOVÁ VÁŠEŇ

Grafická a technická spolupráca: Špacír Stanislav, Franko Štefan
Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0202-5

OBSAH

KAPITOLA 1.	3
KAPITOLA 2.	19
KAPITOLA 3.	48
KAPITOLA 4.	68
KAPITOLA 5.	93
KAPITOLA 6.	111
KAPITOLA 7.	134
KAPITOLA 8.	159
KAPITOLA 9.	180
KAPITOLA 10.	201
KAPITOLA 11.	232
KAPITOLA 12.	265
KAPITOLA 13.	280

KAPITOLA 1.

Rýchle športové auto výraznej červenej farby, so strieborným koňom, stojacim na zadných nohách, vynímajúcim sa na prednej maske sa rútilo horskou cestou, plnou ostrých zákrut. Áno, bolo to Ferrari 458 Italia, vidlicový osemvalec, s objemom 4,5 litra a výkonom 420 koní. Nádherný tátoš. Rovnako nádherne sa javila aj okolitá scenéria, ktorá by zaujala nejedného prírodného nadšenca. Všadeprítomné husté ihličnaté lesy pôsobili ako balzam na dušu a pohľadzali ju svojim sýtozeleným odtieňom, ako aj vôňou živice, s prímiesou sviežej esencie ihličia. V nádhernej voňavej zeleni dominovali vysoké, sivasté, obnažené bralá, obrastené iba sem-tam nízkou kosodrevinou, výrazne sa líšiacou svojou tmavšou farbou od okolitých svetlozelených

smrekových porastov. Zapadajúce slnko sfarbovalo oblohu do červena a vytváralo tak zvláštne svetelné efekty. Úžasný pohľad, ktorý doslova priťahoval oči a lákal zvečniť a uchovať si tú krásu v objektíve fotoaparátu. Úzka cesta s kvalitným asfaltovým povrchom vyhovovala rýchlemu červenému autu, ako aj jeho vodičovi, ktorého okolitá príroda zjavne vôbec nezaujímala. Venoval sa riadeniu a oddával sa pôžitku, ktorý mu rýchla jazda dávala. Pred ostrými zákrutami prudko brzdil, až sa ozýval typický zvuk, aký vydávajú zablokované pneumatiky pri styku s vozovkou. V zákrutách prechádzal do protismeru, čo bolo v tomto neprehľadnom prostredí veľmi riskantné a nebezpečné. Kedykoľvek sa mohlo objaviť iné vozidlo a zrážka by bola nevyhnutná. V takejto rýchlosti by sa nedalo urobiť absolútne nič. Iba ak strhnúť volant... No a potom by nasledoval jedine pád do hlbokkej rokliny, s rozbúrenou a peniacou sa riekou, s množstvom skál a väčších, či menších vodopádov.

Zdalo sa, že malý športový volant rýchleho vozidla, ktorý bol v ustavičnom pohybe sa ocitol v rukách profesionála. Vodič ho držal pevne v rukách, na ktorých by každého určite zaujali do detailov vypracované kožené rukavice. Prudké pohyby volantom raz na jednu a opäť na druhú stranu jednoznačne naznačovali, že cesta v horskom teréne bola plná nebezpečných úsekov. Avšak vodič si to nebezpečenstvo akoby vôbec neuvedomoval alebo nechcel uvedomovať. Možno si bol istý svojimi schopnosťami a oddával sa rýchlej a riskantnej jazde. Bol si však tento mladý muž, s tmavými okuliarmi na očiach a hudbou pustenou na maximum až taký istý? Možno mal doteraz iba šťastie, že žiadne auto oproti nestretol. To sa však mohlo v najbližšej chvíli zmeniť... Na rovných úsekoch šliapal prudko na plynový pedál a akceleroval motor vozidla do vysokých otáčok, pričom si do taktu hudby poklepával prstami po volante. Na čistinke, uprostred hustého lesa sa objavila horská vila. Áno, bola to vila, patriaca zrejme bohatým

a vplyvným majiteľom. Svedčila o tom jej rozloha, s rozsiahlym okolitým pozemkom, ako aj blízky jazero, ktoré im taktiež patrilo.

Mladý muž, ba takmer ešte chlapec, zabrzdil tak prudko, že kolesá vozidla vytvorili tmavé, čierne pásy na asfaltovom povrchu. Stočil volant doprava a opäť prudko pridal. Spod kolies vyletelo vysoko do vzduchu zopár drobných kamienkov, ba niektoré skončili až vo vode jazera a vytvorili malé kruhy na doteraz pokojnej hladine. Auto zaparkovalo medzi vozidlá rôznych značiek, ktoré sa tu už nachádzali. Avšak červené športové žihadlo medzi nimi dominovalo rovnako, ako svetlovlasý beloch medzi húfom čiernovlasých Afričanov. Mladý muž vybral kľúče zo zapalovania, zložil si tmavé okuliare, ako aj kožené rukavice a odložil ich do priečinku na palubnej doske. Vystúpil z vozidla a ráznym pohybom ruky zatvoril dvere. Tak trochu škodoradostne sa pousmial a pohladil autíčko po streche.

„Šikovný tátošík...“ - prihovoril sa mu.

Potom sa rozhlíadal vôkol a uškrnul sa, keď si obzrel zaparkované vozidlá. Na jeho červeného koňa sa ani jedno z nich nechytalo... A to ani vo sne.

Svetlovlasý chalan nahodený, akoby sa práve chystal na predvážacie mólo, s najnovším modelom od významného módného tvorca, kráčal pomaly k vile. Bol to síce fešák, za ktorým sa neustále obzeralo množstvo dievčat, no dal by sa charakterizovať ako samol'ubi chlapčisko bohatých rodičov. Vybehol rýchlo hore schodmi a otvoril dvere vily. V tom momente, ako sa objavil v miestnosti, zbehlo sa okolo neho množstvo mladých ľudí, hlavne dievčat s pohármi naplnenými šampanským. Akoby prišla hviezda...

„Ahoj, Christian. Čau, Chris...“ - ozývalo sa hádam zo všetkých strán.

Party bola v plnom prúde. Okúzľujúce dievčatá, zazobaní chalani, bujará zábava, pri ktorej šampanské tieklo doslova potokmi. Tak takúto akciu si predsa Christian nemohol nechať ujsť. Vlastne bol známy tým, že

na žiadnom takomto žúre rozhodne nechýbal. Party v horskej chate, ba vhodnejšie by bolo povedať vile, pretože to vila rozhodne bola, tak to bola jeho krvná skupina. Táto honosná stavba, nachádzajúca sa uprostred hôr s čarokrásnym okolím a jazerom pod oknami, patrila bohatému a zazobanému tatkovovi jedného z teenagerov, ktorí sa pretekali v tom, kto pripraví lepšiu, honosnejšiu a zaujímavejšiu party... Skutočne zmysluplná činnosť... Hodná tak akurát nahlúplych detičiek snobských a bohatstvom oplývajúcich rodičov. A Christian rozhodne bohatých rodičov mal, takže by sa dalo povedať, že medzi takéto detičky patrila. Jeho rodičia boli uznávaní, biedu rozhodne nepoznajúci a život si dokonale užívajúci novo zbohatlíci. Ich synáčik mal všetko o čo požiadal. Chcel auto? Dostal ho. Túžil po jachte? Žiaden problém. Rodičia mu dopriali všetko, čo mu na očiach videli. Chýbalo mu však to najdôležitejšie... To, na čo má právo každé dieťa... Láskavé pohladenie starostlivej matky a úprimné otcovské objatie.

Ako mu to veľmi chýbalo? Tak to vedel iba on sám. Odmalička sa o neho starali cudzí ľudia. Najprv vychovávateľka a neskôr internátna škola. Rodičov si naozaj veľmi neužil... A ich láska mu nesmierne chýbala... Len čo sa Christian objavil na party, stal sa stredobodom pozornosti. Koniec koncov, tak to bolo stále... Niesol sa ako kohút pred sliepkami, snažiac sa na nich čo najviac zapôsobiť. Bol bohatý, pekný a dievčatami obľetovaný. Jeho pohľad však blúdil po celej miestnosti, akoby niekoho hľadal. Napokon sa usmial. Zdalo sa, že ju našiel. Áno, pozeral sa na dievča, ktoré bolo vskutku pekné a zaujímavé. Zamieril rovno k nej.

„Ahoj, Amanda. Tak predsa si prišla. Bavíš sa?“ - snažil sa nadviazať rozhovor.

„Ahoj, Christian. Daj si pohov. Dobre? Určite tu nie som kvôli tebe. To si môžeš vyhodiť z hlavy. Na mňa tie tvoje rečičky neplatia.“ - vhodila mu do tváre rovno na privítanie.

„Á... Slečinka je trošku nabrúsená.“ - poznamenal Christian a snažil sa akýmkoľvek spôsobom zapôsobiť na objekt svojho záujmu.

Nevzdával sa a bojoval ďalej. To dievča sa mu veľmi páčilo. A pravdou bolo, že po nej nesmierne túžil. Amanda však bola zrejme tvrdý oriešok a dostať sa k jeho sladkému a lahodnému jadru bol problém aj pre takého ostrieľaného dobyvateľa tajomných komnát, akým Christian rozhodne bol. On to síce nevedel, ale Amande sa páčil. Jeho zaujímavá tvár, uhrančivý pohľad belasých očí a hlavne jeho zmyselné pery ju fascinovali. Snívala o tom, ako ju bozkávali po celom tele... Avšak neznášala jeho samolúbosť, namyslenosť, pýchu a zopár ďalších, nie veľmi lichotivých vlastností. Tie dokázali tých zopár pozitívnych úplne prevalcovať a zatlačiť hlboko pod povrch. Amanda sa tu, v spoločnosti zazobaných snobov, ocitla vlastne omylom. Ona do tejto kasty rozhodne nepatřila. Jej rodičia neoplývali takým bohatstvom, ako rodičia týchto zúfalcov a Christianovi vlastne klamala,

keď mu tvrdila, že tu nebola kvôli nemu. Bola to obyčajná, sprostá lož. Väčšia ako Tichý a Atlantický oceán dohromady... V skutočnosti bol Christian jediný dôvod, pre ktorý sem vlastne prišla.

„Daj jej pokoj, Christian. Dobré?“ - oboril sa na neho zdatný silák, ktorý sa objavil pri Amande ako anjel strážny, s očami pekelného diabla a postavou ohromného kyklopa.

Jeho zlovestný pohľad krvilačného upíra sa stratil v tom okamihu, keď sa na neho Amanda usmiala. Vzápätí sa zmenil na jemného, nežného a krotkého barančeka. Jasný dôkaz toho, že Amanda bola jeho vysnívanou ovečkou.

Mal však smolu. Amanda sa na neho iba milo usmievala a to bolo asi tak všetko. Kyklop to však nevzdával a snažil sa ďalej, s tvrdohlavosťou zarytého barana. Dvaja chalani súperiaci o priazeň dievčaťa, stojaci oproti sebe, ako dvaja kohúti, bojujúci o tú istú sliepku. Jeden ako kríženec pštrosa a moriaka a druhý ako zakrpatený japonský kohútik.

Christian sa síce snažil naoko vzpierať, avšak pred touto

hromadou svalov mal aj on rešpekt. Nepotreboval, aby mu tento ťažkotonážny buldozér rozbil hubu, či natrhol ciferník. To v tom lepšom prípade. Na ten horší sa radšej nepokúšal ani pomyslieť... Dokázal si normálne predstaviť, ako ho oblapili svalnaté ruky, sťaby ramená banského rýpadla a celkom jasne a zreteľne počul praskať svoje vlastné kosti. Bfíf... Zlé, čo i len pomyslieť... Amanda sa mu stratila a vzápätí sa kamsi podel aj ten obrovitánsky hromotlák. Christian sa rozhliadol po miestnosti. Škodoradostne sa pousmial a zamieril k dvom, málanko pripitým, chichotajúcim sa dievčatám, sediacim na koženej pohovke pod oknom. Prisadol si k nim, uvažujúc o tom, že jedna z nich bude určite ľahkou korisťou. Už hodnú chvíľu sa vôbec nenamáhala potlačiť, či ukryť svoj evidentne veľký záujem a až priveľmi okato si ho obzerala. Tá druhá jej niečo pošepala a vytratila sa ktovie kam... Christian sa prihovril. Vzápätí však zaznela hlučná hudba a v tom hurhaji nebolo takmer vôbec rozumieť a tak ukázal smerom k dverám a prikývol

hlavou. Dievča pochopilo a obaja sa zberali vonku na vzduch. Zdalo sa, že sa Christian dobre zabával a na Amandu akoby zabudol... Alebo možno aj nie... A teraz si len dokazoval svoju dôležitosť, či sa snád' snažil vykompenzovať jej odmietnutie alebo jej chcel ukázať, koho vlastne odmietla a o čo tak prišla... Kto vie? Dievča sa zavesilo do ponúknutého ramena a spoločne opustili vilu. Bola nádherná noc. Unavený, starý a zvráskavený mesiac sa na chvíľu zastavil a prerušil svoju nekonečnú púť, po hviezdami obsypanej nočnej oblohe. Zapozeral sa na svoj obraz, odrážajúci sa na pokojnej vodnej hladine. Akoby si povzdychol a ovlažil sa chladnou, čistou a priezračnou vodou. Potom sa pousmial a opäť pokračoval svojou cestou. Christian s dievčaťom stáli oproti sebe a vôňa ihličia a aróma živice povznášala ich zmysly a doslova pohojdávala ich duše. Nevedno odkiaľ k nim dorazil ľahký vánok, ovial ich tváre a pobral sa za putujúcou lunou v šíre dial'avy... „Zlatko, pozri sa.“ - prehovoril Christian, ukázal na oblohu a pokračoval:

„Mesiac v splne. Príjemná noc. Romantická príroda...

Čo tak previesť sa mojím športiakom? Hm...“

„Prečo nie...“ - zaštebotala ako lastovička.

Pred vilou, na brehu jazera s upravenou plážou sa zabávala skupinka podgurážených, polonahých chlapcov

a chichotajúcich sa dievčat. Takmer všetci s pohármi v rukách. Že v nich nebola čistá, pramenitá voda by bolo hádam zbytočne podotýkať. Zazrieť niekoho bez naplneného pohára, či cigarety bolo takmer nemožné.

Zopár odvážlivcov, posilnených alkoholom sa vyzliekalo a chystalo sa vklíznuť do jazera. Ba dvaja, či traja

najodvážnejší sa už zabávali v pomerne chladnej vode, inak veľmi pôvabného jazera. Šantili a špliechali na seba vodu, smiali sa, hulákali ako stádo divých, vyplašených opíc v neobývanom pralese. To sa k nim už pridávali aj ďalší, ktorí sa vyzliekli do spodného prádla, ba niektorí zhodili aj ten posledný zvršok odevu a bez akéhokoľvek ostychu bežali v ústrety vode jazera.

Christian naštartoval. Vozidlo sa vyrútilo z parkoviska

a veľkou rýchlosťou sa hnalo okolo jazera. Dievča sa pripito usmialo a dvojzmyselne poznamenalo:

„Dúfam, že nie vo všetkom si takýto rýchly...“

Christian sa rozosmial a rovnako dvojzmyselne odpovedal:

„Zlatko... V niektorých situáciách a činnostiach viem byť veľmi, veľmi pomalý a vytrvalý...“

Zastavil auto na opačnom konci jazera, ďaleko od hulákajúcich odvážlivcov šantiacich v chladnej vode jazera. Naklonil sa a náruživo dievča pobožkal.

To sa nezdráhalo, práve naopak. Vzápätí mu jeho horúci bozk oplatilo. Christianova ruka sa ocitla na jej stehne a pomaly, sotva sa dotýkajúc jej pokožky bruškami prstov, postupovala ďalej a ďalej, až sa stratila pod ľahkými letnými šatami. Dievča sa zachvelo a zavzdychalo...

Asi o hodinu sa Christian opäť objavil v miestnosti.

Rozvalil sa v koženom kresle, oči mu ešte stále horeli a len pozvoľna pohasínali. Nalieval sa šampanským,

obzerajúc sa dookola, akoby hľadal ďalšiu ľahkú korisť. Ak to bolo skutočne tak, potom si tento chalan až priveľmi dôveroval...

O dievča, ktoré bolo ešte pred chvíľou s ním sa už vôbec nezaujímal. Dosiahol čo chcel... Dostal sa tam, kde chcel... Tým sa to pre neho skončilo. Dievčina si však z toho vôbec nerobila ťažkú hlavu. Chichúňala sa v spoločnosti ďalších dievčat. Rozprávala a vášnivo gestikulovala rukami... Bolo to jasné, ako dúha na oblohe po letnom daždi, že prezrádzala detaily z toho, čo sa pred chvíľou odohrávalo na brehu jazera...

Vila bola doslova natrieskaná množstvom mládeže. To by bolo hádam aj zbytočné zdôrazňovať. Hudba, alkohol, bujará zábava. Tak ako na každej podobnej party...

Amanda sedela v spoločnosti svojho svalnatého ochrancu hore na galérii a tajne Christiana pozorovala. Zdalo sa, že ju tento, na pohľad fešný, avšak povahovo dosť ťažko akceptovateľný chalan zaujímal. Avšak nechcela byť iba ďalšia trofej v jeho, už aj tak rozsiahlej loveckej zbierke.

Túžila po tom, aby ju miloval, chránil a rozmaznával...
To sa však od Christiana dalo len ťažko očakávať.
Ten miloval, chránil a rozmaznával tak akurát seba.
Amanda sa strhla. Zjavne pripitý Christian odchádzal
v spoločnosti prihlúpleho a naivného blond'avého dievčaťa
a opúšťal party. Usmieval sa ako ťažkopádny, nahlúply
šašo v cirkusovej aréne, s IQ asi tak -10 a krútil kľúčmi od
auta okolo svojho prsta...

Amanda sa naklonila k svojmu svalnatému spoločníkovi
a pošepala mu:

„Hneď sa vrátim. Dobre?“

Ten iba zdvihol hlavu a pousmial sa.

„To chceš riadiť v takomto stave?“ - oborila sa
na Christiana, len čo sa pri ňom zjavila.

„Čo myslíš, že to nezvládnem? Ha-ha-ha. Nechceš sa
pridať? V pohode zvládnem aj dve...“ - uškŕňal sa
pripitý Christian.

„Si somár... A raz na to doplatíš.“ - odpovedala mu
a krútiac hlavou odchádzala.

Christian sa posadil za volant. Dievča dlho nerozmýšľalo a rýchlo sa posadilo vedľa neho. Ozval sa zvuk štartujúceho motora. Christian pridal plyn. Kolesá so širokými pneumatikami prehrabli na mieste, pričom spod nich vyletela celá spŕška kamienkov. Športové vozidlo nabralo rýchlosť a stratilo sa za najbližšou zákrutou na úzkej horskej ceste. O tom, že to bola rýchla, riskantná a nebezpečná jazda, hádam nikto nepochyboval. Obaja pasažieri z toho mali „úžasnú“ zábavu...